

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอาหรับโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคนาวาอุปถัมภ์

สำนักงานเขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร

THE DEVELOPMENT OF ARABIC SPEAKING SKILLS BY USING ARABIC SPEAKING SKILL EXERCISES FOR PRATHOMSUKSA 6 STUDENTS OF NAKNAWAUPPATHAM SCHOOL AT SUANLUANG DISTRICT OFFICE, BANGKOK

ธราดล นาคนาวา¹, และวารินทร์พร พันเพ็ญ²

(Received : January 8, 2019 ; Revised : February 17, 2019 ; Accepted : March 22, 2019)

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนหลังเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/5 จำนวน 35 คน โรงเรียนนาคนาวาอุปถัมภ์ สำนักงานเขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ที่ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) ด้วยวิธีการจับสลาก ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 20 ข้อ และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน จำนวน 20 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบที (t-test) แบบ Dependent

ผลการศึกษามีดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความพึงพอใจของนักเรียนหลังเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$)

คำสำคัญ : แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ, ทักษะการพูดภาษาอาหรับ

Abstract

The purposes of this research were : 1) to study the student's academic achievement after studying by using the Arabic speaking skill exercises for prathomsuksa 6 students and 2) to study the satisfaction of students after studying by using the Arabic speaking skill exercises for prathomsuksa 6 students. The sample consisted of prathomsuksa 6 students of NaknawaUppatham

¹นักศึกษาระดับปริญญาตรีบัณฑิต (วิชาชีพครู) มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

²อาจารย์ประจำ ภาควิชาศึกษาทั่วไป วิทยาลัยนาฏศิลปบุรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

School at Suan Luang District Office, Bangkok, Semester 1, academic year 2019, which was obtained from the cluster random sampling using the classroom lottery drawing as a random unit There were 5 students in the class. The students in Prathom 6/5 were 35 students. The tools used were 1) learning management plan, 2) Arabic speaking skill exercises, 3) An achievement test of 20 items, 4) Questionnaire for student satisfaction, consisting of 20 items. The statistics used in Data analysis were percentage, mean, standard deviation and t-test Dependents.

The research finding were as follows :

1. The students' learning achievement after learning by using the Arabic speaking skill exercises was significantly higher than before learning at the .05 level.
2. The satisfaction of students after studying by using Arabic speaking skill exercises was at the highest level ($\bar{X} = 4.60$).

Keywords : Arabic Speaking Skill Exercises, The Arabic Speaking Skill

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กรุงเทพมหานครมีนโยบายให้เพิ่มโอกาสทางการเรียนภาษาต่างประเทศให้แก่นักเรียน และได้มอบหมายให้สำนักงานการศึกษาดำเนินโครงการสอนภาษาอาหรับ ตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. 2548 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนสามารถสื่อสารภาษาอาหรับด้วยการสนทนาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับระดับชั้นเรียน มีความสุขในการเรียน และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอาหรับ การดำเนินงานตามโครงการดังกล่าว เดิมเป็นการจัดการเรียนการสอนตามความสนใจ ความต้องการและบริบทของแต่ละโรงเรียน โดยมีได้กำหนดระดับชั้นการสอนที่แน่นอน ส่วนครูผู้สอนภาษาอาหรับซึ่งเป็นบุคคลภายนอกช่วยปฏิบัติราชการด้านการสอน ก็ดำเนินการสอนภาษาอาหรับตามความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของครูแต่ละคน ซึ่งยังไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินโครงการนี้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและได้ผลคุ้มค่า สำนักงานการศึกษาจึงได้รวบรวมข้อมูลจากการประชุมสรุปประเมินผลการดำเนินโครงการ และการประชุมปฏิบัติการเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอาหรับในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งในการประชุมทั้งผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนภาษาอาหรับ ได้เสนอแนะไปในทิศทางเดียวกันว่า ควรตั้งคณะกรรมการกำหนดบทเรียน และเนื้อหาภาษาอาหรับ เพื่อให้ครูผู้สอนไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอาหรับดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพสอดคล้องกับความต้องการของโรงเรียนและครูผู้สอน กรุงเทพมหานครจึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำต้นฉบับเอกสาร สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ระดับชั้นละ 1 เล่ม รวมจำนวน 6 เล่ม และจัดประชุมสัมมนาชี้แจงการใช้เอกสารเพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอาหรับให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

ภาษาอาหรับในปัจจุบันไม่ได้เป็นเพียงภาษาของชนชาติอาหรับเท่านั้น แต่เป็นภาษาสากลภาษาหนึ่งที่ใช้ในการสื่อสารกันอย่างกว้างขวาง รวมทั้งเป็นภาษาหนึ่งที่ใช้ในองค์การสหประชาชาติ ดังนั้นการศึกษาการเรียนรู้ภาษาอาหรับจึงถือว่าการแสวงหาที่มีคุณค่ามหาศาล สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสาร เพื่อการค้า การลงทุน การเจรจาต่อรอง การแสวงหาข้อมูลข่าวสารทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมือง และการศึกษา การเรียนภาษาอาหรับไม่ได้เรียนเพื่อความรู้ทางด้านภาษาเท่านั้น แต่ยังเป็นการสร้างความเข้าใจในความแตกต่างทางสังคม วัฒนธรรมและการเมือง นอกจากนี้ภาษาอาหรับเป็นภาษาที่มีแหล่งกำเนิดของเสียงที่ต่างกันทุกตัวอักษร จากจำนวนทั้งหมด 28 อักษร ซึ่งอักษรแต่ละตัวนั้นสามารถแบ่งออกเป็น อักษรต้น อักษรกลาง อักษรท้ายอิสระ อักษรท้ายติดต่อ ขึ้นอยู่กับรูปแบบของการเขียนหรือการใช้คำในรูปประโยคต่างๆ อีกทั้งภาษาอาหรับยังเป็นภาษาที่แตกต่างไปจากภาษา

อื่นๆ ที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ตามกลุ่มชน แต่ภาษาอาหรับนั้นเป็นภาษาที่มีความสมบูรณ์ในตัวเอง จะไม่เปลี่ยนแปลงเด็ดขาดไม่ว่าวันเวลาจะล่วงเลยไปนานแค่ไหนก็ตามเป็นภาษาที่มีความละเอียดอ่อนและลึกซึ้งในความหมายสามารถใช้สื่อความหมายเฉพาะได้ทุกคำ รวมทั้งมีเอกลักษณ์การเขียนไม่เหมือนภาษาใด คือการเขียนจากขวามาซ้าย ขัดกับความถนัดของการเขียนภาษาใดๆ ในโลก กรุงเทพมหานครจึงมีนโยบายเพิ่มโอกาสให้นักเรียนได้เรียนภาษาต่างประเทศอย่างหลากหลายและได้มอบหมายให้สำนักงานการศึกษาดำเนินโครงการสอนภาษาอาหรับ ตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. 2548 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนสามารถสื่อสารภาษาอาหรับด้วยการสนทนาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับระดับชั้นเรียน มีความสุขในการเรียนและมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอาหรับ โรงเรียนนาคานาวาอุปถัมภ์เป็นโรงเรียนหนึ่งในสังกัดของสำนักงานการศึกษา จึงได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอาหรับให้กับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการสื่อสารและรับสารด้วยการฟัง และการพูด (หน่วยศึกษานิเทศก์, สำนักงานการศึกษา, 2558 : 2)

จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอาหรับให้กับนักเรียนมาเป็นเวลา 7 ปี พบว่า ปัญหาที่พบบ่อยๆ ได้แก่ นักเรียนขาดความสนใจในการเรียนการสอน กิจกรรมที่ครูจัดให้ไม่ท้าทายนักเรียนจึงไม่สนใจ ไม่ชอบ เช่น พูดคุยในเวลาเรียน ไม่ส่งงานตามที่กำหนด เมื่อสอบถามลึกลงไปในรายละเอียดกลับพบว่า ปัญหาดังกล่าวเกิดจากนักเรียนไม่เข้าใจ ไม่ชอบ ฟังไม่รู้เรื่อง พูดไม่ได้ เขียนไม่ได้ และยากสำหรับนักเรียนจึงส่งผลให้นักเรียนไม่สนใจในการเรียน ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนไม่กล้าพูดภาษาอาหรับ ขาดความมั่นใจ เินอายที่จะออกเสียง
2. นักเรียนขาดสื่อการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ
3. นักเรียนแต่ละคนมีพื้นฐานทางภาษาอาหรับที่แตกต่างกัน เช่น นักเรียนที่นับถือศาสนาพุทธบางคนไม่เคยได้ยินหรือได้ฟังภาษาอาหรับมาจึงไม่มีความรู้พื้นฐานเดิมเลย แต่สำหรับนักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลามจะเคยผ่านหรือได้ยินมาบ้างในการเรียนฟัรฎูฮีน (ศาสนาภาคบังคับ)

ดังนั้น การสอนภาษาอาหรับที่ดีมีหลายประเภท แต่ละประเภทจะมีคุณสมบัติเฉพาะที่สามารถนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอนได้อย่างน่าสนใจ สื่อเหล่านี้จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอาหรับพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว เช่น การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอาหรับโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคานาวาอุปถัมภ์ สำนักงานเขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร ซึ่งประกอบไปด้วย บัตรคำ แถบประโยค แถบบันทึกเสียง รูปภาพ ของจริง เพลง ปริศนาคำทาย ภาษาท่าทาง และคอมพิวเตอร์ช่วยสอน จะเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอาหรับได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนหลังเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

สมมุติฐานงานวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ มีความพึงพอใจหลังเรียนอยู่ในระดับมาก

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคนาวาอุปถัมภ์ ปีการศึกษา 2562 ภาคเรียนที่ 1 จำนวน 5 ห้องเรียน 164 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/5 จำนวน 35 คน โรงเรียนนาคนาวาอุปถัมภ์ สำนักงานเขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) ด้วยวิธีการจับสลากห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียน
2. ความพึงพอใจของนักเรียนหลังเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

1. การสร้างแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ
2. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้
3. การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
4. การสร้างแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียน

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การสร้างแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ มีขั้นตอนดังนี้
 - 1.1. ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ
 - 1.2. ศึกษาสาระการเรียนรู้ และเนื้อหาที่จะใช้สอนจำนวน 5 ชั่วโมง ได้แก่ การทำความรู้จักอุปกรณ์การเรียน ครอบครัวของฉัน สีและวันต่างๆ และการซื้อขาย
 - 1.3. ยกร่างแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับจำนวน 5 ชั่วโมง
 - 1.4. ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้อง ความถูกต้องของเนื้อหา ความยากง่าย ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.91
2. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ มีขั้นตอนดังนี้
 - 2.1. ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้
 - 2.2. ศึกษาสาระการเรียนรู้และกำหนดเนื้อหาที่จะใช้สอนจำนวน 5 ชั่วโมง แล้วเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่จะสอนแต่ละชั่วโมง
 - 2.3. ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องของจุดประสงค์กับเนื้อหา ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.86
3. การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีขั้นตอนดังนี้
 - 3.1. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 3.2. สร้างข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยให้สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ ดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ จำนวน 30 ข้อ ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก แล้วนำแบบทดสอบเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3

ท่าน เพื่อพิจารณาวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.88 แล้วคัดเลือกข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ จำนวน 20 ข้อไว้ใช้สำหรับทดสอบนักเรียน

4. การสร้างแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียน มีขั้นตอนดังนี้

4.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบวัดความพึงพอใจ

4.2 สร้างแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนหลังเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ จำนวน 20 ข้อ

4.3 นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องของแบบวัดความพึงพอใจ ซึ่งได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.95

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทดสอบก่อนเรียน ให้นักเรียนจำนวน 35 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านการหาคุณภาพเรียบร้อยแล้ว จำนวน 20 ข้อ ก่อนที่จะเริ่มเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ

2. ดำเนินการเรียนการสอนด้วยแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 5 ชั่วโมง คือ การทำความรู้จัก อุปกรณ์การเรียน ครอบครัวของฉัน สีและวันต่างๆ และการซื้อขาย

3. เมื่อเรียนจบให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 20 ข้อ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนแล้วนำไปวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติโดยการทดสอบค่าที

4. ให้นักเรียนทำแบบวัดความพึงพอใจหลังเรียนของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ เก็บคะแนนแล้วนำไปวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ t - test for Dependent และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์

2. วิเคราะห์แบบความพึงพอใจของนักเรียนหลังเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 9.91 คะแนน การทดสอบหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.89 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบคะแนนสอบระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

2. ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนหลังเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$) ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้และเป็นไปตามสมมติฐานการศึกษาที่กำหนด

อภิปรายผลการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน (อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการศึกษาข้อที่ 1 ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากสาเหตุต่างๆ ดังนี้

ประการแรก แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พัฒนาขึ้นได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพและประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ ทั้งด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษาและด้านความสอดคล้องของจุดประสงค์ ซึ่งมีการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการปฏิบัติที่หลากหลายมีการใช้สื่อที่หาได้ง่ายหลายชนิดและเหมาะสมกับสถานการณ์ที่กำหนดให้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550 : 43) ที่ว่า แบบฝึกทักษะเป็นการรวบรวมสื่อการเรียนรู้สำเร็จรูปเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง และเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะแบบฝึกทักษะจะประกอบไปด้วยสื่อหลายชนิดที่เหมาะสมกับวัยและประสบการณ์ของนักเรียนจริง ๆ จึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังจากใช้แบบฝึกทักษะ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและสอดคล้องกับงานวิจัยของอัมราภรณ์ จันทรวิเศษ (2556 : 63) ที่ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านจับใจความชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIPPA ประกอบแบบฝึกทักษะ ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIPPA มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย เรื่อง การอ่านจับใจความหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ .01

ประการที่สอง การเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ เป็นการสร้างบรรยากาศในการจัดกิจกรรม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์โดยตรงจากการสัมผัสด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า ในสภาพแวดล้อมจริง ๆ ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ และได้รับการเสริมแรงจากรอยยิ้มของครู การชมเชย และการปรบมือจากเพื่อนๆ เมื่อมีการปฏิบัติได้ถูกต้อง จึงส่งผลให้นักเรียนกล้าพูด กล้าสนทนา กล้าคิด กล้าแสดงออก และลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยความมั่นใจ เกิดความภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง มีการยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อน ของครู มีการวิเคราะห์ การอภิปราย และกล้าที่จะยอมรับความจริงจึงส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการเสริมแรงของสกินเนอร์ที่กล่าวว่า การเสริมแรงทางบวกจะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี

ประการที่สาม การให้นักเรียนได้มีการเรียนรู้ที่หลากหลาย ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ ด้วยการลงมือปฏิบัติกิจกรรมจริง ๆ เพื่อดูความสามารถของนักเรียนให้นักเรียนได้มีการสนทนาระหว่างตนเองกับเพื่อนๆ เล่าเรื่องของตัวเองให้เพื่อนๆ ฟัง เช่น การทักทาย อุปกรณ์การเรียน อวัยวะร่างกาย และการซื้อขาย ซึ่งเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวนักเรียน และสามารถพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวรรัตน์ วิชัยกุล (2556 : 64) ได้ทำการศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลอง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และงานวิจัยของไชยวัฒน์ อารีโรจน์ (2557 : 76) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้าสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของปัญญา แร่เพชร (2559 : 57) ได้ทำการการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านจากข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดบุรีรัมย์ เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านจากข้อมูลภาษาอังกฤษท้องถิ่นจังหวัดบุรีรัมย์เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประการสุดท้าย นอกจากผู้วิจัยจะใช้สอนจริงกับกลุ่มตัวอย่างในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 แล้วผู้วิจัยยังได้นำแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาภาษาอาหรับกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยรับผิดชอบอยู่ทุกห้องเรียน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 พบว่า คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าร้อยละ 70 ทุกห้องเรียนและในภาพรวมมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.89 คิดเป็นร้อยละ 74.45 ซึ่งเป็นหลักฐานยืนยันได้ว่า แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นได้จริง

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นเป็นการสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2. ความพึงพอใจของนักเรียนหลังเรียนที่มีต่อการใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ผ่านการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และเป็นไปตามสมมติฐานการศึกษาข้อที่ 2 ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากสาเหตุต่างๆ ดังนี้

ประการแรก แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พัฒนาขึ้น มีการจัดกิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง และเป็นกิจกรรมที่อยู่ใกล้ตัวนักเรียนประกอบกับเป็นสิ่งแปลกใหม่และท้าทาย ที่นักเรียนสัมผัสและคุ้นเคยจึงทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีชีวิตชีวา ทำทลายความสามารถ และสนุกกับกิจกรรมการเรียนรู้ และมีอิสระในการคิด เช่น การท้าทาย การบอกอุปสรรคการเรียนรู้ของตนเอง การเล่าและแนะนำสมาชิกในครอบครัวของตนเอง สีและวันต่างๆ และการซื้อขาย ฯลฯ จึงทำให้นักเรียนสนใจในการเรียนมากขึ้น

ประการที่สอง การสร้างแบบฝึกทักษะ เป็นการสร้างแบบเรียนใหม่ๆ ให้กับนักเรียน เนื่องจากนักเรียนไม่มีหนังสือ ไม่มีเครื่องมือสำหรับการเรียน เมื่อนักเรียนได้เห็นรูปภาพ รูปแบบของกิจกรรมที่เร้าความสนใจ มีความท้าทาย ประกอบกับเนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของนักเรียน และเกิดประโยชน์สูงสุดต่อตัวนักเรียนเอง ทำให้มีความรู้เพิ่มพูนมากขึ้น พบว่านักเรียนมีความสุข สนุก กระตือรือร้นอยากที่จะเรียนอยากที่จะพูด และกล้าที่จะถามครูมากขึ้นว่า คำนี้พูดว่าอย่างไร ออกเสียงอย่างไรจึงจะถูกต้อง และทุกชั่วโมงจะได้ยินนักเรียนถามว่า “มูตริสคำนี้ต้องออกเสียงอย่างไรจึงจะถูกต้อง” “มูตริสเงาะเรียกว่าอะไร” ฯลฯ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของอังคณา ลังประเสริฐ (2558 : 64) ได้ทำรายงานการสร้างและผลการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนาคนาวาอุปถัมภ์ พบว่า นักเรียนความพึงพอใจหลังเรียนอยู่ในระดับมากและงานวิจัยของธนกร มหาสุกุล (2558 : 57) ได้ทำแบบฝึกทักษะ เรื่อง การเคลื่อนไหวของร่างกาย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนาคนาวาอุปถัมภ์ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจหลังเรียนอยู่ในระดับมากนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของปัญญา แร่เพชร (2559 : 62) ได้ทำการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านจากข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดบุรีรัมย์เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษามีเจตคติต่อแบบฝึกทักษะการอ่านจากข้อมูลภาษาอังกฤษท้องถิ่นจังหวัดบุรีรัมย์เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากทุกบทเรียน

ประการสุดท้าย เมื่อพิจารณาจากคะแนนความพึงพอใจหลังเรียนของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด นั้นแสดงให้เห็นว่า การใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ ประกอบการเรียนส่งผลให้นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการศึกษาที่กำหนดไว้

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น เป็นการสนับสนุน สมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากขึ้นไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การนำแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับไปใช้สำหรับบุคลากรที่เกี่ยวข้องทางด้านการศึกษา ควรศึกษารายละเอียดของแบบฝึกทักษะและศึกษาเพิ่มเติมจากคู่มือครูประกอบการเรียนการสอนเพื่อจะได้ให้คำแนะนำกับนักเรียนได้อย่างถูกต้องและเกิดประสิทธิภาพในการเรียนการสอนมากยิ่งขึ้น

2. ในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรมครูผู้สอนควรให้คำปรึกษาและคำแนะนำกับผู้เรียนคอยดูแลช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด เมื่อผู้เรียนเกิดปัญหาพร้อมทั้งคอยกระตุ้นให้กำลังใจเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้ จึงจะทำให้แบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ทำการศึกษาดูผลการใช้แบบฝึกทักษะกับตัวแปรอื่นๆ เช่น แบบฝึกทักษะการเขียน ความคิดสร้างสรรค์ พฤติกรรมกลุ่ม และเจตคติทางภาษาอาหรับ ฯลฯ
2. ทำการศึกษาดูผลการใช้แบบฝึกทักษะกับนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 และเพิ่มเติมเนื้อหาตามความสามารถของนักเรียนในระดับชั้นนั้นๆ

เอกสารอ้างอิง

- ไชยวัฒน์ อารีโรจน์. (2557). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้าสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ธนกร มหาชูสกุล. (2558). รายงานการสร้างและผลการใช้แบบฝึกทักษะ เรื่อง การเคลื่อนไหวการออกกำลังกายและเกมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนาคนาวาอุปถัมภ์. โรงเรียนนาคนาวาอุปถัมภ์ สำนักงานเขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร.
- ปัญญา แร่เพชร. (2559). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านจากข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดบุรีรัมย์เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วรรณรัตน์ วิชัยกุล. (2556). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลองชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2550). การพัฒนาผลงานทางวิชาการสู่การเลื่อนวิทยฐานะ. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- หน่วยศึกษานิเทศก์, สำนักงานการศึกษา. (2558). รายวิชาเพิ่มเติมภาษาอาหรับ. กรุงเทพฯ : เฟสท์ ออฟเซท จำกัด.
- อังคณา ลังประเสริฐ. (2558). รายงานการสร้างและผลการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนาคนาวาอุปถัมภ์. โรงเรียนนาคนาวาอุปถัมภ์ สำนักงานเขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร.
- อัมราภรณ์ จันทรวีเศษ. (2556). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องการอ่านจับใจความชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIPPA ประกอบแบบฝึกทักษะ. การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.